

De vreemdeling

Ben Kegels

Een kortverhaal

De zoete geur van versgebakken amandelkoekjes dwarrelt als fijne sneeuwvlokken door het huis. Nora ademt een paar keer diep in en uit, waarna haar mondhoeken zachtjes omhoog krullen. Voor zolang ze zich kan herinneren bakt haar mama zelfgebakken amandelkoekjes op kerstavond. Maar ook enkel en alleen op die avond. De geur van de koekjes heeft daardoor een soort mythische status verworven, die aankondigt dat het huis zich opmaakt voor het nakende kerstfeest. Vrolijk huppelt Nora van de keuken naar de woonkamer. Ze houdt even halt aan de kerstboom. Het is een blauwspaar van meer dan twee meter hoog, die prachtig gedecoreerd is met gouden en zilveren kerstballen en bijpassende slingers. Naast de reusachtige boom houdt een imposant porseleinen rendier de wacht. Rudolf is de trots van Nora's mama, geïmporteerd uit de V.S. en zo zwaar dat het beeld enkel kan verplaatst worden door drie volwassen mensen.

'*Ding-dong*,' klinkt de deurbel enthousiast.

'Dat zullen de gasten zijn. Nora, wil jij even de voordeur openmaken?' vraagt mama vanuit de keuken.

Terwijl de stem van Bing Crosby de woonkamer vult met dromen over een witte kerst, stormt Nora het huis door. Met een fikse ruk aan de klink opent ze de voordeur. De brede glimlach op haar gezicht maakt snel plaats voor twee opeengeperste lippen.

'Hallo,' zegt een onbekende man in een grijze parka, waarvan de kap half over zijn hoofd is getrokken tegen de motregen.

Nora zegt niets. Ze stapt zachtjes achteruit zonder haar ogen van de man af te houden.

'Is jouw mama of papa toevallig thuis?'

'Papa!' roept Nora. Ze hoopt dat haar vader zo snel mogelijk naast haar komt staan.

‘Laat oom Erwin en tante Betty maar gewoon binnen,’ antwoordt haar vader vanuit de woonkamer.

‘PA-PA!’ probeert Nora opnieuw, zonder de mysterieuze man ook maar één seconde uit het oog te verliezen. Die glimlacht minzaam terwijl hij geduldig in de regen blijft wachten.

Een ogenblik later verschijnt Nora’s papa in de hal. Hij draagt een opvallende kersttrui waarop Homer Simpson staat afgebeeld met een kerstmuts op zijn hoofd, vergezeld van het onderschrift: ‘*doh-doh-doh, Merry X-mas*’.

‘Nora, ik zei je toch dat je onze gasten gewoon binnen mocht laten,’ zegt hij tegen Nora terwijl hij zachtjes over haar hoofd aait. Dan pas kijkt hij naar de deuropening. Er verschijnt een brede rimpel op zijn voorhoofd, waarna hij met zijn wijs-en middenvinger door zijn blonde haardos woelt.

‘Excuseer, ik had iemand anders aan de deur verwacht. Kan ik u ergens mee helpen?’

De man met de parka steekt verontschuldigend zijn handen op.

‘Ik wilde u niet storen op kerstavond, maar ik zit een beetje in een vervelende situatie. Ik heb namelijk autopanne en toen ik uitstapte om de motorkap te openen is mijn mobiele telefoon uit mijn jaszak gegleden.’

De man haalt een telefoontoestel boven dat een grote barst vertoont die diagonaal over het zwarte scherm loopt.

‘Dat is behoorlijk balen. Waar staat je wagen? Misschien kan ik eens kijken wat er scheelt?’ vraagt Nora’s papa.

De vreemdeling met de parka wijst in de richting van een auto die een beetje verderop in de straat staat geparkeerd, onder een defecte straatlamp.

‘Daar staat hij, maar het is echt hondenweer, dus ik ga beleefd bedanken voor je aanbod. Als ik gewoon even de telefoon zou mogen gebruiken om een depannagedienst te bellen?’

‘Uiteraard is dat geen probleem. Kom maar even binnen.’

‘Bedankt, dat is heel erg vriendelijk van u,’ zegt de man. Hij stapt voorzichtig de hal in en veegt netjes zijn schoenen af aan de deurmat.

‘Zal ik even je jas weghangen? Dan kan hij opdrogen terwijl je belt?’ vraagt Nora’s papa.

‘Zou u dat willen doen voor mij? Dat is erg vriendelijk van u. Heel erg vriendelijk. Ik ben u dankbaar voor zoveel gastvrijheid. Dat meen ik oprecht. Mijn naam is trouwens Freddy,’ zegt de man en steekt zijn hand uit.

‘Ik ben Johan en dit hier is Nora,’ antwoordt Nora’s papa en schudt Freddy de hand.

‘Aangename kennismaking, Nora’ zegt Freddy met een brede lach op zijn gezicht.

Nora bekijkt hem van kop tot teen. Hij is groot en slank. Zijn schoenen zijn keurig opgeboend en de geklede broek die hij draagt, is strak aangemeten waardoor contouren van zijn gespierde bovenbenen duidelijk zichtbaar zijn. De keurig getrimde snor op zijn bovenlip en het halflange bruine haar dat recht boven zijn wenkbrauwen is afgeknipt ogen nogal ouderwets. Iets in haar binnenste geeft Nora een ongemakkelijk gevoel bij Freddy, maar ze kan niet precies zeggen wat. Ze maakt zich met een korte ‘Dag’ van de begroeting af en holt snel de woonkamer in. Freddy en haar papa volgen haar.

‘Daar in de hoek staat een telefoontoestel,’ wijst Johan, ‘een-tje met vaste lijn. Dat is misschien een beetje ouderwets, maar

werkt nog steeds prima. En het is minder omslachtig dan met mijn mobiele telefoon bellen.'

'Helemaal prima,' zegt Freddy, 'ik red mij wel. Binnen een paar minuten ben ik alweer verdwenen uit jullie leven,' knipoogt hij naar Nora.

'Er is geen haast bij, neem maar rustig je tijd,' antwoordt Johan, 'als je mij nodig zou hebben, ik ben even naar de keuken om mijn vrouw een handje te helpen.'

Johan verlaat de woonkamer via een klapdeur die bij het openzwaaien een soort reukbom afvuurt in de woonkamer; een geurenbouquet van gebraad, ovenhapjes, zalmwraps met koriander en rode ui, frietjes van zoete patat en dat alles overgoten met een zweem van amandelgeur.

'Wauw, het ruikt hier heerlijk,' merkt Freddy op.

Zonder een woord te zeggen, blijft Nora in het midden van het vertrek staan en kijkt toe hoe Freddy tot bij het telefoontoestel loopt. Ze twijfelt of ze zou blijven kijken of niet, maar beslist om haar papa en mama te vervoegen in de keuken.

'Vind jij dat niet wat vreemd, om een onbekende man in ons huis te laten op kerst? Wat weten we eigenlijk van hem? Niets,' zegt Nora's mama tegen haar papa. De frons op haar gezicht en de handen op haar heupen maken duidelijk hoe zij denkt over de situatie.

'Wat moest ik dan doen? Die arme man in de regen laten staan? Op kerstavond dan nog.'

'Je had zelf de takeldienst kunnen bellen met je mobiele telefoon, dan kon hij daarna rustig in zijn auto wachten. Daar is het ook droog. Binnen enkele ogenblikken staan mijn broer en zijn vrouw hier. Lekker ongemakkelijke situatie zal dat worden als ik

de hapjes en dergelijke op tafel moet zetten en die vreemdeling moet toekijken.'

Ze kijkt op de klok.

'Waar blijven ze trouwens? Ze hadden hier al moeten zijn.'

'Waarschijnlijk een beetje vertraging door het slechte weer. Ik verwacht dat ze hier elk moment zullen arriveren.'

'Reden te meer om die vreemdeling terug buiten te jagen. Vooruit, hup, los het maar op,' zegt Nora's mama.

Johan haalt zijn schouders op, rolt met zijn ogen en stapt via de klapdeur weer de woonkamer binnen.

'Mag ik een amandelkoekje proeven, mama?' vraagt Nora.

'Nog even geduld, oom Erwin en tante Betty zullen hier snel zijn. Dan mag jij de amandelkoekjes ronddragen, goed?'

'Oké dan,' zegt Nora en slentert haar vader achterna.

'Is er nieuws van de takeldienst?' hoort ze hem vragen.

'Blijkbaar zijn ze bezig met een depannage in de buurt. Binnen een tiental minuten zouden ze hier moeten zijn,' antwoordt Freddy. Hij steekt zijn duim op.

'Dat is goed nieuws,' knikt Johan.

'Vind je het erg als ik hier even blijf schuilen tot ze er zijn? Dat is aangenamer dan in zo'n koude wagen zitten te wachten.'

'Zolang onze gasten er nog niet zijn is dat geen probleem voor mij. Al verwacht ik dat ze elk ogenblik kunnen aanbellen.'

'Dat is heel erg vriendelijk van u, Johan. Er waren wel wat verkeersproblemen op de snelweg van Sint-Niklaas hierheen, dus waarschijnlijk hebben ze wat oponthoud gekend,' zegt Freddy.

Dat is raar. Hoe kan die vreemdeling weten dat hun familie uit Sint-Niklaas afkomstig is? Nora begrijpt er niets van. Even twijfelt ze of het hem zou vragen, maar dat durft ze eigenlijk niet, dus zegt ze maar niets.

Alsof hij voelt dat ze aan hem denkt, draait Freddy zich om naar Nora. Er vertrekt geen spier in zijn gezicht terwijl hij haar aanstaart. Zonder zijn wijd hangende parka valt nog beter op hoe atletisch hij gebouwd is. De nauw aansluitende sweater die hij draagt lijkt wel op zijn lichaam geschilderd. Nora voelt dat ze begint te blozen. Niet van schaamte, maar van ongemak.

Op dat moment zwaait de deur vanuit de keuken open en stapt Nora's mama de woonkamer in. In haar handen houdt ze een zilveren schotel die gevuld is met amandelkoekjes. Ze zet hem op de tafel en richt zich tot Freddy.

'Goedenavond meneer, mijn naam is Els'

'Aangenaam. Bedankt dat ik even jullie telefoon mocht gebruiken. Zeg maar gewoon Freddy,' glimlacht de vreemdeling.

'Graag gedaan, Freddy. Het is een kleine moeite. Onze gasten zullen er zo zijn, dus als je het niet erg vindt om...'

Ze geeft een onopvallend knikje in Johans richting, die wat ongemakkelijk staat te rommelen in de servieskast.

'Euh, ja, Freddy, misschien is het beter om stilaan af te ronden?' stamelt Johan en steekt zijn rechterarm uit in de richting van de voordeur.

'Zeker. Geen enkel probleem, ik begrijp het helemaal,' zegt Freddy.

Johan begeleidt hem tot in de hal en geeft hem zijn parka terug.

'Johan, vind je het goed als ik even iets ga halen uit mijn wagen? Een soort gift. Om jullie te bedanken voor de hartelijke ontvangst. Ik breng het even hierheen en daarna zien jullie mij niet meer terug, dat beloof ik.'

'Dat zal dan wel zeker?' stamelt Johan.

Nora geeft haar papa een por tegen de achterkant van zijn been in de hoop dat hij zich bedenkt, maar hij negeert haar.

‘Moment,’ zegt Freddy, ‘ik ben zo terug.’

Hij trekt de kap van de parka over zijn hoofd en loopt op een draffe in de richting van de wagen. Nora blijft hem even achterna staren en loopt vervolgens de trap op naar haar kamer. Vanuit haar kamer heeft ze een uitstekend uitzicht op de straat. De regen die intussen met bakken uit de hemel valt maakt het niet makkelijk, maar ze kan toch de contouren van Freddy onderscheiden. Hij opent de wagen aan de passagierskant. De dakverlichting springt aan en werpt een vaal bleek schijnsel op de crèmekleurige zetels. En er is nog iets... alleen kan Nora niet meteen zeggen wat. Er klopt iets niet, dat voelt ze in elke vezel van haar lichaam.

Freddy haalt een plastic shopping bag tevoorschijn. Zo te zien zitten er een aantal hoekig ogende objecten in die kunnen doorgaan voor kerstcadeaus. Wanneer Freddy de deur weer dicht zwaait, lijkt het alsof hij recht in Nora’s ogen kijkt. Er verschijnt een fijn lachje op zijn gezicht, waarna hij de kap van zijn jas wat strakker over het hoofd trekt en zich richting de voordeur rept.

Had hij haar echt aangekeken? Hoe kon hij weten dat ze hem in het oog hield? Nora schudt het hoofd. Haar verbeelding slaat op hol, dat is alles.

Ze hoort het geluid van de voordeur die wordt gesloten, gevolgd door twee gedempte stemmen die in gesprek gaan. Voorzichtig sluipt Nora haar kamer weer uit.

‘Ik had een paar cadeaus mee in de wagen. Relatiegeschenken eigenlijk. Dus het leek mij wel leuk om jullie daarmee te bedanken. Het stelt niet veel voor, maar het is de geste die telt, toch?’

‘Maar dat hoeft echt niet hoor. Het was een kleine moeite...’ zegt Nora’s papa.

‘Oh, wat stom van mij. Ik begrijp het. Jullie hebben liever dat ik vertrek. Weet je wat? Ik zal gewoon even de drie cadeaus onder de kerstboom leggen en dan kunnen jullie ze openmaken wanneer jullie zelf willen?’

Johan haalt zijn schouders op. Dat is voor Freddy het signaal om de woonkamer weer binnen te lopen.

‘Wat doe jij hier nog?’ vraagt Els geschrokken, ‘ik dacht dat jij vertrokken was?’

‘Ik wil jullie bedanken met een paar kerstgeschenken. Dat is alles,’ zegt Freddy.

Met een fikse zwaai ploft hij de plastic zak neer midden op de eettafel. Els kijkt met grote ogen toe en schudt het hoofd van links naar rechts. Johan merkt dat zijn vrouw op ontploffen staat en doet een voorzichtige poging om de schade in te perken.

‘Freddy, misschien moet je de zak even achterlaten onder de kerstboom?’

‘Een plastic zak onder zulke mooie boom, dat werkt toch niet? Nee hoor, ik haal de cadeaus er snel even uit. Dat is zo gebeurd.’

Drie netjes verpakte dozen haalt Freddy boven. Elke doos is versierd met een glanzende strik, waaraan een naamkaartje verbonden is. Op de naamkaartjes staat in drukletters: *NORA*, *ELS* en *JOHAN* gespeld.

Nora, die intussen langs Johan heen de woonkamer was binnengeglijpt, kijkt paniekerig naar haar mama en papa. Hoe kan het dat de juiste namen op die naamkaartjes staan? Dat is toch niet normaal? Hebben ze dat zelf niet door?

‘Pakken jullie de cadeaus het liefste nu even uit?’ vraagt Freddy opgewekt.

‘Ik ga bellen met mijn familie. Ik begrijp niet hoe het mogelijk is dat ze zoveel te laat zijn,’ antwoordt Els. Haar handen zijn samengebald tot vuisten waarvan de kleur meer en meer wegtrekt. Zonder een extra woord te zeggen, stormt ze keuken in.

‘Het lijkt mij beter om ze een andere keer uit te pakken. We verwachten elk ogenblik bezoek,’ herhaalt Johan.

Nora vlucht opnieuw weg naar haar kamer. Hoewel ze weinig zin heeft in tv, zet ze het toestel op haar slaapkamer toch aan. Er verschijnt een verslaggeefster in beeld die uitleg komt geven bij de vaststelling dat er dit jaar minder geld gespendeerd is aan kerstcadeaus tegenover voorgaande jaren.

Instinctief loopt Nora terug tot bij het raam. Haar aandacht wordt als een magneet naar Freddy’s auto toegezogen. Op de armleuning tussen de bestuurder en de passagier ziet ze plots een object oplichten. Het lijkt op het scherm van een telefoon, maar het is moeilijk om zeker te zijn vanaf deze afstand.

Het geluid van een wagen die komt aangerezen doet haar opschrikken. De koplampen glijden traag over de carrosserie van Freddy’s wagen. Blijkbaar rijdt Freddy met een kobaltblauwe Volvo. Van hetzelfde type als diegene waar oom Erwin mee rondrijdt.

Het vale schijnsel van de lampen beschijnt intussen de binnenkant van de wagen. Het object op de armleuning blijkt inderdaad een mobiele telefoon te zijn, maar Nora’s aandacht wordt getrokken door iets anders. De achterbank vertoont namelijk grote rode vlekken, alsof iemand er onlangs een fles rode wijn op heeft leeggegoten.

Nora heeft het gevoel dat er binnenin haar brein een enorme rubiks kubus moet opgelost worden. Alle kleurvlakken zijn aanwezig, maar ze zitten niet op juiste plaats. Ze probeert zich te concentreren. Freddy wist waar haar familie woonde, heeft cadeaus mee met de juiste naamkaartjes, rijdt met een auto van hetzelfde type als haar oom, een auto met rode vlekken in het interieur...

Heeft Freddy haar oom en tante vermoord en is hij vervolgens met hun wagen hierheen gereden?! Dat zou krankzinnig zijn. Nee, dat kan niet. Ze moet zich vergissen.

Op dat moment wordt er op tv een foto getoond van een man met halflange, donkerbruine haren en een opvallende snor. Een verslaggever verschijnt in beeld: *‘Seriemoordenaar Freddy H. is een paar uur geleden ontsnapt uit de gevangenis van Namen. Hij werd voor het laatst gezien in de regio van Sint-Niklaas. Er wordt gevraagd om extreem voorzichtig te zijn en de man zelf onder geen omstandigheden te benaderen. Alle tips zijn welkom op het nummer 03...’*

Vliegensvlug haalt Nora haar mobiele telefoon boven en toetst het nummer in dat op tv verschijnt. De telefoon gaat drie keer over, waarna er een vrouwenstem weerklinkt: ‘Alarmcentrale federale politie, wat kan ik voor u doen?’

‘De moordenaar, de... de man van op tv. Freddy, hij heet Freddy!’

‘Kalm aan, meisje. Waar heb je Freddy gezien? Op straat?’

‘Ne-nee, niet op straat. Hier! Hij zit in ons huis!’

‘Probeer kalm te blijven. Wat is het adres?’

‘Leiepark 280, in Puurs.’

‘Ik stuur meteen mensen ter plaatse. Ben je alleen thuis?’

‘Nee, mijn ouders zijn hier ook.’

‘En weten zij dat Freddy...’

Een sterke hand grijpt Nora’s mobiele telefoon vast. Er ontsnapt een hoge gil uit haar keelgat wanneer ze zich omdraait en oog in oog komt te staan met Freddy.

‘Toch iemand die doorhad wat er aan de hand was. Te laat weliswaar.’

In een reflex slaat Nora met haar vrije hand in Freddy’s kruis. Luid kreunend valt hij voorover op zijn knieën, het hoofd gebogen alsof hij wacht om door een priester gezalfd te worden. Halsoverkop glipt Nora langs hem heen. Op het moment dat ze de deur van de slaapkamer achter zich dicht trekt hoort ze Freddy prevelen: ‘Dit zet ik je betaald, rotkind.’

Nora haast zich de trap af. Eenmaal in de woonkamer ziet ze haar mama en papa zitten, beiden vastgebonden aan een stoel, met een zakdoek in hun mond gepropt.

‘Mama, papa! Zijn jullie oké?’

Haar ouders schudden beiden bevestigend het hoofd. Godzijdank zijn ze ongedeerd. Het lijkt haar het beste om eerst haar papa los te maken. Hij kan Freddy misschien de baas. Nog voor ze de stoel van haar papa heeft bereikt, beginnen haar ouders driftig te bewegen en te mompelen.

Instinctief draai Nora zich om en ziet hoe Freddy de trap komt afgestrompeld.

‘Denk maar niet dat je mij kan ontsnappen, kleine meid,’ hijgt hij.

Twijfel sijpelt als ijswater door Nora’s hoofd. Moet ze zichzelf in veiligheid brengen of proberen haar ouders te redden? Fysiek kan ze niets beginnen tegen Freddy, maar ze kan haar ouders toch niet gewoon aan hun lot overlaten? Hen achterlaten in

de handen van een seriemoordenaar, is dat niet bijna hetzelfde als hen eigenhandig doden?

Het is uiteindelijk Freddy zelf die de knoop doorhakt. Als een tijger werpt hij zich op Nora. Zijn vingers klauwen door de lucht. Zijn tanden blikkeren in het schijnsel van de kerstverlichting. Nora werpt zich wanhopig opzij. Ze voelt hoe haar rug de naalden van de kerstboom streeft.

De schaduw van Freddy's handen glijdt over haar voeten, langs haar enkels, schenen... Dan merkt ze dat de schaduw verschuift naar de kerstboom.

Hij heeft zijn sprong fout ingeschat. De triomfantelijke blik in zijn ogen maakt plaats voor ongeloof. Zoevend door de lucht probeert hij nog bij te sturen. Zijn armen en benen slaan wild in het rond, maar tevergeefs.

Met veel kabaal landt Freddy tussen de puntige takken van de blauwspaar. Kerstballen spatten als gigantische waterdruppels uit elkaar als ze de grond raken. Door de impact van de botsing tussen mens en boom, begint de spaar te wankelen. Freddy probeert zich te bevrijden. Hij hangt verstrikt tussen zilverkleurige slingers en enthousiast aan en uit flikkerende lampjes. Door zijn driftige bewegingen geraakt de kerstboom uit balans en zwenkt naar links. Luid krakend gaat de boom onderuit en smakt tegen de zijkant van de immense porseleinen Rudolf aan.

Ook Rudolf gaat nu aan het wankelen. Nora houdt haar handen voor haar ogen. Ze beseft dat het vreemd is, maar om één of andere reden hoopt ze dat Rudolf ongedeerd blijft. Freddy probeert te ontsnappen uit de blauwspaar die languit op de vloer ligt en trapt daarbij onbedoeld tegen de glimmende achterpoot van het rendier. Daardoor raakt Rudolf nog meer uit balans.

Tussen haar vingers door ziet Nora hoe het grote porseleinen dier slagzij maakt en met zijn kop vooruit naar de kluwende massa in de kerstboom duikt. Freddy ziet het gevaar, maar het lukt hem niet om te ontsnappen.

Vol ontzetting kijkt hij toe hoe Rudolfs gewei zich een weg door zijn buik boort. Bloed spat in het rond en voegt een rode kerstint toe aan de ineengestuite kerstboom. Het lichaam van Freddy schudt twee keer heftig door elkaar, waarna het levenloos in elkaar zakt onder het goedkeurend oog van Rudolf.

Nora haalt opgelucht adem. Ze bevrijdt eerst haar vader en vervolgens haar moeder. Een paar groepsknuffels later verstijven ze alle drie bij het geluid van de deurbel.

‘Ik heb de politie gebeld, misschien zijn zij het,’ zegt Nora met een fijn stemmetje.

‘We nemen dit keer geen risico’s,’ zegt Johan. Hij loopt naar de keuken en komt weer naar buiten met een indrukwekkend mes in de hand. Voorzichtig opent hij de voordeur. Er verschijnt een glimlach op zijn gezicht wanneer hij zijn broer Erwin en zijn vrouw Betty herkent. Op dat ogenblik komen er twee politiewagens met piepende remmen tot stilstand voor de oprijlaan. Vier agenten springen enthousiast uit de wagens met hun wapen in de aanslag.

‘Bent u diegene die ons gebeld heeft over Freddy H?’ roept één van de agenten Johan toe.

‘Dat was mijn dochter.’

‘Welke richting is hij uit gevlucht?’

‘Maak u geen zorgen agent, hij is hier ter plaatse. Freddy gaat nergens meer heen.’

Erwin kijkt Johan aan met een vragende blik.

‘Lang verhaal, maar het wordt snel duidelijk. Waar bleven jullie eigenlijk zo lang?’ vraagt Johan.

‘We zijn hierheen moeten komen met een taxi. Onze auto werd een paar uur geleden gestolen en onze mobiele telefoons lagen nog binnenin. Ik zou zweren dat het mijn Volvo is die hier wat verderop in de straat geparkeerd staat,’ antwoordt Erwin terwijl hij over zijn kin wrijft en achterom kijkt naar de auto.

‘Ah, dat verklaart veel,’ zegt Johan en kijkt veelbetekenend naar Nora.

Er verschijnt een fijne glimlach om haar lippen. Ze is blij dat alles uiteindelijk redelijk goed is afgelopen. Behalve voor de kerstboom en Freddy dan. Ze gniffelt om die laatste gedachte.

De gebeurtenissen malen nog een hele avond door haar hoofd. Wanneer ze eindelijk in bed ligt, is er één ding dat ze niet helemaal begrijpt: waar kwamen die bloedvlekken vandaan op de achterbank van oom Erwins auto?

Aangezien iedereen ongedeerd is, besluit dat Nora dat het uiteindelijk niets uit maakt, waarna ze als een blok in slaap valt.

De volgende ochtend zit de hele familie gezellig samen aan de ontbijttafel. Omdat het kerstfeest pas van start kon gaan nadat de federale politie zijn werk had gedaan, was het erg laat geworden. Oom Erwin en tante Betty hebben daarom de nacht doorgebracht in de logeerkamer.

‘Nou, dat was mij wel het kerstfeest,’ zegt Johan en grinnikt.

‘Ik vond er helemaal niets grappigs aan,’ antwoordt Els, ‘ik ben vooral blij dat het achter de rug is en enkel onze kerstboom gesneuveld is.’

‘Nora was in elk geval de heldin van de avond,’ zegt oom Erwin en steekt zijn glas de lucht in.

‘Op Nora en Kerstmis! Eind goed, al goed!’

Op dat moment wordt de kerstmuziek op de radio onderbroken door een nieuwsbericht:

'We onderbreken deze uitzending voor een belangrijke mededeling. Op de meeste plaatsen werden er vanochtend geen kerstcadeaus teruggevonden. Het lijkt erop dat de kerstman om één of andere reden bij veel mensen niet ter plaatse geraakt is vannacht. Ooggetuigen zeggen dat ze de man met de lange witte baard gisteren voor het laatst gespot hebben in de regio van Sint-Niklaas. Sindsdien is er van de kerstman geen spoor meer.'

Bij het horen van de radio flitst het beeld van de bloedvlekken op de achterbank van oom Erwins auto weer door Nora's gedachten. Het zal toch niet...?

Einde

**Dit kortverhaal werd je gratis
aangeboden door uitgeverij Hamley
Books.**

**Wil je meer weten over onze boeken?
Bekijk dan zeker onze website via
www.hamleybooks.be¹**

1. <http://www.hamleybooks.be>

